

L'arribada del govern de la Generalitat de Catalunya

EDITORIAL

Amb una lentitud aclaparadora, la marxa de la vida autonòmica de Catalunya va endavant.

de la vida autonòmica de Catalunya, va endavant. Als òrgans de responsabilitat de la nostra terra els toca el seu guiatge i el seu comandament en via forçada. Deixem doncs, per a ells aquesta tasca feixuga, que el poble el dia 16 exigí que es realitzés. Nosaltres, però, necessitem, que els organismes interns del partit nostre es posin en el tren ràpid de la depuració, construcció i organització, de la nostra vida interna. La sobirania per a nosaltres, no és altra que aquella que emana de les fonts directes de la democràcia pura. Les assemblees generals, de les entitats, els plens comarcals, i el Congrés General del partit, han de convocar-se immediatament. Per altra banda, nosaltres portem, a una marxa rapidíssima, les convocatòries dels nostres organismes. Les Comarcals de Joventuts d' "Estat Català" es reuniran immediatament, algunes d'elles, la de Barcelona-Ciutat, a l'hora de sortida d'ARA!! ja se sabrà el dia de la seva celebració. El Congrés d' "Estat Català" igualment no es defugirà de cap de les ma-

neres. Cal donar l'exemple, les Joventuts d'Esquerra "Estat Català" no defugiran res en absolut en l'ordre del dia dels seus comicis, com tampoc no tancaran les portes a ningú. Totes les famílies d'E. C., i emprem aquesta paraula, perquè no creiem en la de sectors o tendències, hi tindran cabuda i de la reunió de les mateixes, en la deliberació ordenada i eficient, en sorgirà d'aquella assemblea sobirana, els tres punts fonamentals que hauran d'ésser objecte del debat: depuració, construcció, i organització en el futur de les Joventuts d'Esquerra "Estat Català".

Es hora, doncs, que tothom sàpiga complir amb el seu deure, o sigui emmotllar-se sota el règim de la democràcia dins els organismes de l'E. R. de C. i de les Joventuts d'E. E. C. Es endebades que algú volgués defugir aquests comicis, allunyant-los sobre preteses causes d'ordre polític. El règim intern de les nostres fileres, cal que sigui posat en marxa i de tal manera, en sortirà enrobustida la seva autoritat; prenguin acords en un sentit o altre. Les Assemblees sobiranes tenen, doncs, la paraula.

El nacionalisme oprimint davant el perill

En la continuïtat repressiva del jou espanyol és quan el poble català deu formar-se l'ideal nacionalista que comporta l'emancipació de l'individu del poder de privilegi de la classe patronal enemiga de tot moviment que signifiqui l'alliberament proletari, del qual es desprén la justícia fraternal que comporta en si mateixa la indefinida doctrina del progrés evolutiu.

Cents d'anys fa que el poble català soporta aquesta vexació a la nostra idiosincràcia dels botxins que representen la despotisme i imperialista Castella involucrada de sentiments criminals vers els pobles que sota la seva tirania es veuen malmesos per les armes de l'envidiosa noblesa castellana.

En múltiples ocasions la nostra Catalunya s'ha vist sotmesa als capricis de personatges destacats dels règims d'oprobri que s'han succeït en aquesta Espanya pobra d'esperit i curta d'intel·ligència que a través de les diverses generacions ens hem vist obligats —sota l'amenaça punyent de la repressió vergonyosa— a suportar amb escarni de la nostra sensibilitat humiliada per la vergonya que constituïa per a la nostra civilització la conducta emulatória de les gestes de Felip V.

Si en aquestes accions hi ha de lamentar la curtedat espiritual, no és menys vergonyós per a la nostra pàtria el tenir com a fills d'ella a homes, als quals l'alliberació nacional i social no significa res a no ésser que vegin en ella un fruit material immediat, malgrat que per a la majoria del poble significaria el benestar tan cobejat, a la vegada que la voluntat expressiva del poble de Catalunya.

Es, però, culpa d'ells el que no formin en

els rengles del nacionalisme avançat? NO. Els partits nacionalistes han descurat en gran manera la propaganda pública a mode de conferències quan els partits es mouen en la clandestinitat, i amb grans mítings quan es desenvolupen en plena llibertat d'acció.

Aquesta educació de masses conjuntament amb una xarxa de periòdics el més àmplia possible, serien el primer gran pas per a la tasca educadora de la multitud catalana com a poble autènticament nacionalista.

No hi fa res que els primers actes constitueixin un fracàs; les organitzacions en llurs principis no coneixen victòries, a no ésser que els dits partits proveïguin d'una fusió d'ells, ja coneguts anteriorment per la massa. Fet el primer pas, no fóra gens difícil inculcar d'una manera el més senzilla possible, mitjançant les publicacions adscrites al nostre programa els avantatges que per al nostre gran poble significaria la seva alliberació al jou espanyol, paràssit de Catalunya. A més no fóra inútil el formar una biblioteca nacionalista general en la qual es debatessin totes les lluites que han tingut d'entaular amb els seus respectius governs opressors els pobles que han trencat les cadenes de la tirania, i els que com el nostre encara estan sota aquesta influència, sinònim d'endarreriment intel·lectual de les nostres joventuts revolucionàries.

Per tot això la voluntat i l'esperit de lluita han de suplir els personalismes clàssics que dins el nacionalisme català existeixen, ja que en ell la conxorxa és plat de cada dia, ço que fa que la joventut catalana no presti la necessària atenció en l'eficàcia dels nostres mètodes.

L'INSURRECTE

Les Joventuts d'Esquerra ESTAT CATALA, demanen al Govern de la Generalitat atorgui una pensió als familiars del capità Biardeaux, mort heròicament en la nit del 6 d'Octubre sota la metralla de l'enemic.

Tot el poble en massa ha fet acte de presència a l'arribada del Govern de Catalunya, empresonat durant quinze mesos. Era d'esperar i a ningú no haurà sorprès, tots hem estat representats, no podia faltar-hi ningú, els únics que han deixat de presentar-se són els vençuts, ni falta que hi feren, no han sabut sotmetre's a la formidable derrota democràtica del dia 16 de febrer; sempre han estat així, no ho estranyem.

Començant pel primer poble per on ha passat el gloriós Govern de la Generalitat, han estat dempeus i cadascú al seu lloc, fos l'hora que fos. A Mora d'Ebre, poble de Catalunya on primer parà el tren, una gentada frenètica i desitjosa esperà al baixador de l'estació minut per minut l'arribada tan desitjada per tots. Degut al retard de prop d'una hora que duia el tren, hagueren d'aguantar aquest llarg temps de matinada i d'una temperatura no massa soportable. En aquesta població s'hi avançaren a esperar-los diferents personalitats de representació popular, de la nostra terra. El moment fou emotiu per demés, homes i dones tenien els ulls plens de llàgrimes, fins el mateix President de la Generalitat, qui, aprofitant la parada baixà a trepitjar terra catalana, tant de temps enyorada, també parlà uns breus mots de salutació d'arribada que foren retransmesos arreu de Catalunya per mitjà de la ràdio.

Poques foren les paraules pronunciades per la màxima autoritat catalana, però foren tan sensibles que ja ningú dels presents pogué reprimir un plor de joia i felicitat.

Fou represa la marxa que havia de dur-lo a Barcelona i en aquell dolç moment de felicitat comiat fou cantat tots a una els Segadors, acompanyats d'una Banda de Música.

A tots els següents pobles i ciutats continua la mateixa palpitant rebuda per no dir més; ofrena del poble al seu volgut Govern.

A Barcelona fou l'apoteosi final amb què tot Catalunya refermà i cloqué la rebuda tan triomfal, tan digna als homes que la representen.

Enorme fou la gentada que ha primeres hores circulava per tots els carrers, desfiant amb valentia l'empenta impetuosa del fred vent d'hivern que tant ens mortificà la major part del matí, però res no minvà l'ansia de l'espera que hora darrera hora hem desitjat.

De tots els indrets arribaren multituds representatives de totes les comarques catalanes, industrials i camperoles.

Tampoc hi faltaven les terres germanes de València, Mallorca, Aragó, Bascònia, Galícia i moltes altres que de moment sentim no recordar.

Tot era entusiasme, alegria, bategar de cors fins que arribà el moment tan desitjat, el crit fou unànim i únic «ja són aquí» fou d'una emoció innarrable, visques, aplaudiments a dojo, mocadors enlaire, però l'estat físic dels gloriosos viatgers, sigui per les emocions rebudes o bé fatigats pel viatge, ja acabaven les darreres energies i hagueren de passar entre la multitud acordonada disciplinadament per les Joventuts, a una velocitat que quasi no donà temps a retre-li salutació de cap mena.

Per les amples avingudes on passaren estaven curulles de públic en tot el seu llarg trajecte, uns dotze quilòmetre, quan arribaren al Parlament de Catalunya, la gent, havia omplert el Parc i tots els voltants i així succeí fins a la Plaça de la República on la gentada enormement superior a la seva cabuda esperava l'entrada triomfal al Palau de la Generalitat.

Després de pocs moments de l'arribada al Palau, sortí al balcó, tantes vegades històricament cèlebre, el President Lluís Companys i en unes emocionants paraules saludà el poble que havia anat a rebre'ls tant entusiàsticament, i una ovació formidable acollí el seu triple crit de «Visca, visca, visca Catalunya», en el seu parlament el succeí, complent al públic que el demanava a l'heroi defensor de les nostres llibertats, Pèrrez Farràs, qui corresponent a l'assistència de què ha estat objecte en la presó, per part del poble català, sentia, no disposar de mil vides, per a poguer-les exposar totes en defensa de la dignitat, sobirania i llibertat de Catalunya; acabà amb un visca «Visca la democràcia», i un altre «Visca Catalunya...» que no pogué ben acabar per l'explosió frenètica d'un poble que estima en el seu grau màxim la seva llibertat.

Aquí acabà l'acte que tots els catalans oferiren als seus alliberadors, que han sofert per ells i per Catalunya quinze mesos d'ignominiosa presó, ensems que el poble era assassinat, perseguit i robat.

El senyor Irurita, diu...

En una fulla dominical que hem tingut ocasió de llegir, corresponent al diumenge 23 de febrer, hi hem trobat unes consideracions que en podríem dir «post-electorals» del senyor Irurita. No cal que diguem qui és el senyor Irurita. El senyor Irurita és aquell famós bisbe, anti-català 100 per 100 que ens fou enviat en els darrers temps de la dictadura i que tanta fama obtingué amb els seus sermons contraris a Catalunya i a la República des de la trona de la Catedral de la nostra ciutat. En aquest aspecte el senyor Irurita té un brillant historial. Cada vegada que obre la boca és per a llençar alguna frase contra els homes que per voluntat dels ciutadans governen la nostra terra. Es clar que dóna la casualitat que el senyor Irurita només ataca els governants quan aquests pertanyen a les esquerres, que amb els de l'lei del 2 de gener no hi tenia res a dir. I tots recordem bé prou l'actuació del senyor Irurita en les passades eleccions.

Docs bé; en aquesta fulla dominical que hem esmentat al començament, el senyor Irurita explica i comenta l'evangel del dia que, segons ens assabentem, versa sobre la resposta que el cec de Jericó féu a Crist: «—Senyor que hi vegi...». I el senyor Irurita aprofita l'ocasió per a llençar unes lamentacions que arriben al fons de l'ànima, i unes incídies com només ell sap dir. «Que vegin —diu— els pares de família l'abandó en què tenen l'educació cristiana dels seus fills». Això va dirigit a tots els que envien els seus fills a les escoles municipals. Segons el Sr. Irurita tots els mals provenen de què els infants no rebin educació cristiana. Es clar que molts dels que reben educació cristiana si algun dia són caps de govern o ministres ordenen repressions com les d'Astúries, però això no hi té res a veure.

«Que vegin els homes públics l'abim on la societat es precipita amb aquestes llibertats de perdició. (Visca la Inquisició!) consentides des de les altures...» Dient-ho el bisbe que la llibertat és dolenta, no tindrem altre remei que tornar a cridar «Vivan las caenas!».

«Que vegin els pobres obrers (aquells obrers que el senyor Irurita i els seus carifeus volien comprar-los el vot?) la misèria espantosa on els porten aquestes prèdiques dissolvents, aquestes lluites de classe, aquestes utopies mil vegades promeses i mai aconseguides».

I després d'haver llegit tot això nosaltres voldríem preguntar al senyor Irurita: Si no existissin aquestes «llibertats de perdició» és pensa que podria atacar impunement el règim que per voluntat del Poble hi ha des de l'abril del 1931? Sense aquesta llibertat i aquesta tolerància, excessiva amb tipus com ell, creu que podria escriure el que escriu a les carrinclones fulles dominicals?

I les prèdiques dissolvents i les lluites de classe, creu el senyor Irurita que existirien si els burgesos fossin més humans i no tanquessin fàbriques, ni acomiadessin obrers després d'haver-los fet treballar amb jornals de fam?

I no sap el senyor Irurita que aquestes utopies són una realitat des de fa més de divuit anys en un país civilitzat, molt més civilitzat que aquells que tenen un règim feixista al qual el Vaticà presta tota la seva adhesió i el seu suport?

El senyor Irurita no té el perquè ficar-se en l'educació que reben a les escoles els infants que hi assisteixen, ni si la llibertat és o no és de «perdició» ni si hi ha lluites de classe. La seva missió és totalment diferent d'aquesta. El que hauria de fer és fer veure als burgesos que Crist deia que tots som germans i en canvi ells tracten l'obrer amb la punta de la sabata i això no és pas germanor. El senyor Irurita que és titula representant de Déu, no sap tampoc que Crist deia que els pobres eren els seus predilectes. Per això trafica amb la misèria quan hi ha d'haver eleccions.

Però pensem que Crist també foragità del temple els mercaders que hi havia. I ara tindria de tornar-hi, no li sembla senyor Irurita?

F. J. ZAMORANO